

[Christmas Møller.]

Kurs end Obligationerne for Tiden —, men Forholdet er dog dette, at man maa spørge Regeringen, hvad dens Politik er. Jeg spørger kun, og jeg er sikker paa, at vi skal have en 2 Dages Forhandling ud af det, saa jeg haaber at kunne faa Svar i Morgen. De Landmænd, der skal laane, de Landmænd, som skal købe til deres Børn, Nybyggerne, de indeklemte Husmænd, den nye Udstykning maa have Besked om, hvordan det gaar med Obligationskursen og Rentepolitikken paa dette Omraade. Derfor spørger jeg den højtærede Minister: Hvad er Regeringens Rente- og Diskontopolitik? Er Sandheden ikke den, at den Diskontopolitik, som man altsaa ikke har turdet fortsætte — og det er jo ligetil, at man ikke har turdet fortsætte den, naar man ser paa de Beskyldninger, man har rettet mod os andre —, men er Sandheden ikke den, at man omgaar denne Diskontopolitik fuldkommen ved det, der sker i disse Dage? Man kan ikke være i Tvivl om, at Nationalbanken jo ikke kan føre Politik uden om Regeringen. Nationalbanken skal nok være en selvstændig Institution — det ønsker jeg ogsaa, paa det Grundlag, som vi i Fællesskab har vedtaget —, men som Stillingen nu engang er, kan Nationalbanken til syvende og sidst ikke føre en Politik imod Regeringen. Saaledes som vi har lavet Ordningen, er den ledende Direktør i Nationalbanken, hvis Regeringen vil bruge sin Magt, en Miniature-Darduse af den højtærede Handelsminister. Dermed mener jeg, at Ministeren vil kunne lade sin egen Mening gaa igen i Nationalbankens ledende Direktørs Skikkelse.

Hvad er det, den højtærede Handelsminister i disse Dage tillader paa Obligationensmarkedet? Det har vist allerede været nævnt, og vi kommer jo i Enkeltheder tilbage dertil senere. Ved det Salg af Obligationer, som Nationalbanken har foretaget gennem de sidste Aar, og ved det Salg af Krisefondsobligationer, som Nationalbanken har foretaget i Januar Maaned, idet den har overtaget Obligationer fra Krisefonden og solgt ud af dem, sker der faktisk en maskeret Diskontoforhøjelse. Thi hvad er dette andet end en Rentehævningspolitik?

Derfor har vi i Dag Lov til at spørge Regeringen, hvad dens hele økonomiske Politik gaar ud paa. Hvad angaar Obligationspolitikken, ser vi i disse Dage, at Nationalbanken i Løbet af 1936 har nedbragt sin Obligationsbeholdning fra 95—96 Mill. Kr. til 50 Mill. Kr., altsaa et meget betydeligt Salg og en meget betydelig Trykning

af Kurserne. I Løbet af Januar Maaned har den købt 14—15 Mill. Kr. Obligationer fra Krisefonden; den har ganske vist ladet sin egen Obligationsbeholdning stige, vistnok med 6 Mill. Kr. — men Faktum er dog, at den har solgt Krisefondsobligationer. Jeg spørger i hvert Fald den højtærede Handelsminister, om han ikke mener, at dette er Rentehævningspolitik, om han ikke mener, at det er lige det modsatte af Rentesænkning? Det er altsaa Regeringens Politik paa dette Omraade.

Jeg gaar videre og tager Regeringens Politik paa andre Omraader. Det er jo klart for enhver, hvad den gaar ud paa, efter de Udtalelser, der har været fremsat, bl. a. af den højtærede Finansminister — eller maaske var det ikke Ministeren, men et Medlem af Landstinget, Medlem af Socialdemokratiet, Ch. Petersen, der efter at have talt med Finansministeren — og de to Herrer taler jo engang imellem intimt sammen — udtalte: at det gik nok med H. P. — det vil altsaa sige den højtærede Finansminister, og det er jo en smuk og populær Maade at sige det paa. Men hvad mener Hr. Ch. Petersen med, at det gik nok? Han mener følgende: at de Lønkrav, der er stillet, klarede de nok i Fællesskab. Og i Gaar fremsatte den højtærede Socialminister i Landstinget et Forslag om en ændret Affattelse af Arbejdsløshedsloven, som betyder meget store Millionudgifter for Stat og Kommune til Understøttelser, og navnlig betyder meget store Millionudgifter for det private Erhvervsliv. Samtidig med at man gør dette, indleder denne Politik, og samtidig med at man har en Arbejdsløshedshær paa halvandet Hundrede Tusinde, lader man Huslejeudvalget hvile i 40 Dage, for at man kan blive enig om følgende: at Husleje-loven skal ændres paa en saadan Maade, at Nybyggeriet stadig kan florere, for 10 Aars Bestemmelsen, dette, at nye Lejligheder falder uden for Huslejeloven med Hensyn til Lejen, er jo alene et Udtryk for, at man stadig skal bygge — og det er jo i øvrigt ogsaa fejret paa den fornemste Maade, som sligt bør fejres paa her i Landet.

Men hvad er det for en Politik? Mening i den er der jo simpelt hen ikke. Den ene Foranstaltning inflatorisk, den anden deflatorisk, een Foranstaltning af en saadan Karakter, at man kan sige, den fører direkte imod en Udhuling af Kronen, andre Foranstaltninger af direkte anden Karakter. Ingen kan jo være i Tvivl om — jeg er det i hvert Fald ikke —, at en økonomisk Politik, som stiler imod atter at bruge den danske Krone valutarisk, vil være ubetinget for-